

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1119/2014
26.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Ђ. из Ч., чији је пуномоћник З.М., адвокат у Ч., против туженог А. АД, са седиштем у Ч., чији је пуномоћник Љ.М., адвокат у Ч., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3603/13 од 05.06.2014. године, у седници одржаној 26.11.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3603/13 од 05.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 бр.17871/10 од 08.07.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено је решење туженог број 163/2 од 25.06.2010. године о отказу уговора о раду тужиоцу, као незаконито и тужени је обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке према степену стручне спреме. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 475.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3603/13 од 05.06.2014. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и наведена првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке, док је ставом другим изреке укинута решење о трошковима парничног поступка и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање у овом делу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04, 111/09), који се

примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС", број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема повреде из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреде поступка на које се указује у ревизији, јер је другостепени суд, супротно наводима ревизије, оценио све битне наводе жалбе у смислу члана 382. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је оспореним решењем бр. 163/ од 25.06.2010. године тужиоцу отказао уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, због престанка потребе за његовим радом, с обзиром да на радном месту – портир, на коме је био запослен, има више извршилаца него што је предвиђено Правилником о организацији и систематизацији послова, те је због тога било потребно применити критеријуме за утврђивање вишка запослених и то први критеријум – оцена резултата рада. У образложењу овог решења наведено је да је за тужиоца у погледу оцене резултата рада, образложено мишљење дао његов непосредни руководилац, на основу кога је Комисија за утврђивање вишка запослених предложила да се тужилац уврсти у списак лица за чијим радом је престала потреба, те да није било места за примену других критеријума утврђених Одлуком управног одбора. Пре доношења оспореног решења, тужени је Одлуком управног одбора од 25.01.2010. године покренуо поступак решавања вишка запослених, утврђујући технолошке, економске и организационе промене које су настале код туженог, одредио број запослених за чијим је радом престала потреба, утврђујући и критеријуме за утврђивање вишка запослених, које ће примењивати Комисија формирана том одлуком. Комисија за утврђивање вишка запослених је упутила предлог Управном одбору туженог да 34 запослених, међу којима и тужилац, прогласи за вишак запослених, јер их није било могуће распоредити на друге одговарајуће послове. Предлог Програма решавања вишка запослених је достављен синдикату, као и Националној служби за запошљавање, да би затим тужени донео Програм решавања вишка запослених 21.06.2010.године, који је поред осталог садржао и критеријуме за утврђивање вишка запослених (основни и допунски), као и костатацију да је Комисија за утврђивање вишка запослених на основу добијеног предлога, утврђеног стања и сопственог поступка рангирања по наведеним критеријумима, сачинила листу запослених за чијим је радом престала потреба.

Оцењујући законитост оспореног решења, нижестепени судови су оценом изведених доказа утврдили да у конкретном случају Комисија која је на основу прописаних критеријума утврђивала вишак запослених, није тражила, а ни добила усмено или писмено мишљење непосредног или другог руководиоца тужиоца о његовим резултатима рада, због чега је, по закључку нижестепених судова, оспорено решење незаконито и као такво поништено усвајањем тужбеног захтева.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, чија правилност се у поступку по ревизији не може испитивати, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно применили материјално право из члана 179. тачка 9. у вези члана 188. Закона о раду, закључујући да је тужиоцу незаконито

престао радни однос, дајући за своју одлуку разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата Врховни касациони суд.

Наиме, одредбом члана 155. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 и 61/05), прописано је да Програм решавања вишка запослених, између осталог садржи и критеријуме за утврђивање вишка запослених. Основни критеријум који је примењивала Комисија формирана Одлуком управног одбора, била је оцена резултата рада запослених коју су давали њихови непосредни руководиоци. У односу на тужиоца овај критеријум није примењен, а ни било који други, допунски, јер није тражено, а ни добијено мишљење непосредног руководиоца тужиоца Д.Б., нити ког другог руководиоца. Овај пропуст у поступку утврђивања престанка потребе за радом тужиоца, оспорено решење чини незаконитим, како су то правилно оценили и нижестепени судови, а наводима ревизије оспорава се оцена изведених доказа, а тиме и утврђено чињенично стање, из којих разлога се сагласно члану 398. став 2. ЗПП, ревизија не може изјавити.

Како се осталим ревизијским наводима понављају жалбени разлози који су били предмет правилне и потпуне оцене другостепеног суда, Врховни касациони суд је на основу члана 405. став 2. изоставио њихово детаљно образлагање.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**